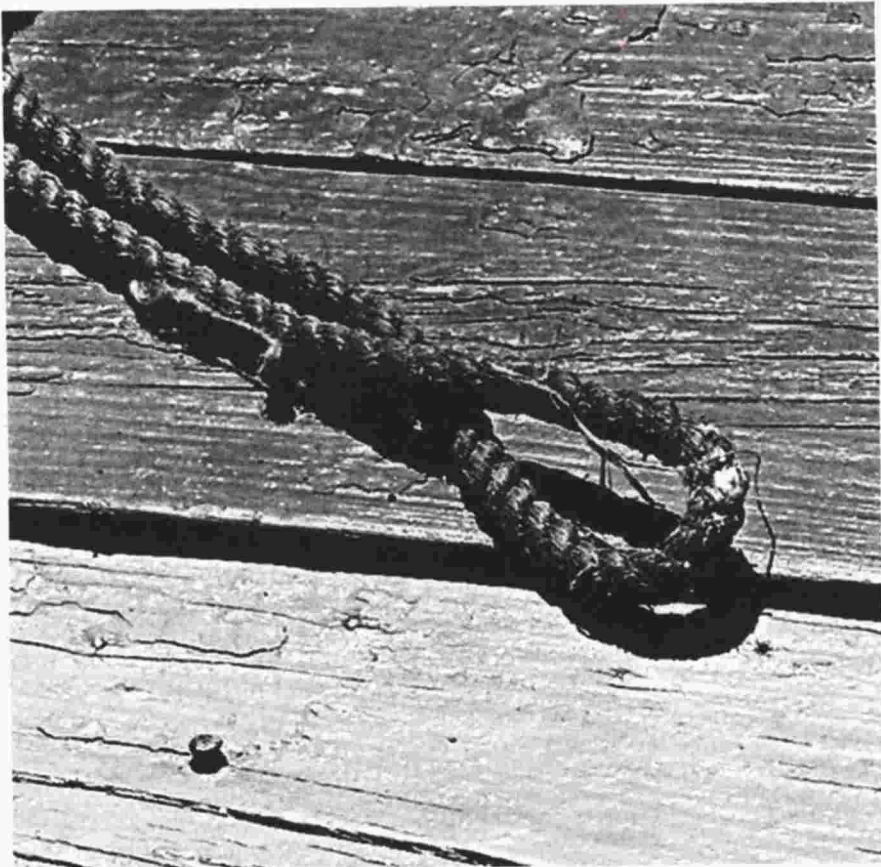

Τα χωνάκια

Της **Δήμητρας Κολλιιάκου**

Δέκα συγγραφείς θα μας συντροφεύουν κάθε Σάββατο με μια καλοκαιρινή ιστορία. Αστικό ή υπαίθριο φόντο, νοσταλγική, ευτράπελη, σαρκαστική, αλλόκοτη ή ενδοσκοπική διάθεση, κείμενα σε τόνους ραστώνης ή θερινής νευρώσης, σκιαγραφούν το γενικό αφηγηματικό πλαίσιο. Δέκα πρωτότυπα μικροδιηγήματα έγραψαν, ειδικά για τους αναγνώστες του «Ανοιχτού Βιβλίου», δέκα σημαντικοί Έλληνες πεζογράφοι. Δέκα συγγραφείς λοιπόν «υπό σκιάν», στον καύσωνα της εποχής και της γραφής.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: **Μισέλ Φαίε**

Τα πόδια της κλοτσούσαν χωρίς να βρίσκουν πουθενά, όπως όταν έπεφτε απ' τη σκάλα σε όνειρο, ενώ τα χέρια του την λάταγαν κάτω με δύναμη – τώρα ένιωθε ακόμη και τους αντίχειρες, που σ' αυτόν γύριζαν από μόνοι τους προς τα έξω, να μπηγόνται στους ώμους της σαν μεγάλα καρφιά. Η φωνή της άφριζε στο νερό σαν αναβράζον δισκίο – είχε τέτοια στην τσάντα της η Μαρία, και το καπάκι του πορτοκαλί πλαστικού σωληναρίου που τα περιείχε θύμιζε απ' την κάτω του μεριά καλάθι του μπάσκετ. Αυτές θα ήταν οι τελευταίες της σκέψεις, θα την έπνιγε κατά λάθος και μετά θα έβγαине λάδι. «Βοήθεια, με πνίγει!» άκουσε τη φωνή της πάνω απ' το νερό τη στιγμή που είχε πάψει πια να είναι αλήθεια, κι αμέσως μετά εκνευρισμένη τη φωνή της Μαρίας απ' τα βραχάκια. «Δεν της κάνω τίποτα! Παίζουμε!» δικαιολογήθηκε ο Νικήτας γελώντας. Ο,τι και να έλεγε εναντίον του, κανείς δεν θα την πίστευε, γιατί εκείνος πάντα γελούσε κι αυτή πάντα θύμωνε. Γι' αυτό η Μαρία έπαιρνε πάντα το μέρος του, σαν να ήταν ο Νικήτας ένα κουτάβι κι εκείνη το μυγιάγγιχτο που φοβάται τα σκυλιά, που όλα τα φοβάται κι ακόμα να μάθει να κάνει βουτιά με το κεφάλι χωρίς να χτυπάει την κοιλιά της, ενώ της είχαν δείξει τόσες φορές.

Βγήκε απ' το νερό ισιώνοντας το πάνω τού μπικίνι. Το αριστερό τρίγωνο της είχε φύγει αφήνοντας να φαίνεται αυτό που ήταν πιο φουσκωμένο

απ' τα δυο κι έμοιαζε με αγουροξυπνημένο μάτι. Η παραλία είχε αδειάσει, οι οικογένειες είχαν πάει να φάνε. «Σκουπιστείτε κι ελάτε σιγά σιγά!» άκουσε τη Μαρία και την παρακολούθησε μετά ν' ανεβαίνει προς το σπίτι κρατώντας τις τσάντες του μπάνιου. Ο Νικήτας είχε ξανασκαρφαλώσει στον βράχο για να κάνει βουτιά. Γύρισε μπρούμυτα στην πετσέτα για να μην τον δει. Με το που θα έβγαζε το κεφάλι του απ' το νερό, θα στρεφόταν να κοιτάξει προς το μέρος της περήφανα και κοροϊδευτικά. Ή, χωρίς να σταματήσει για να κοιτάξει προς τα έξω, θα κολυμπούσε κρόουλ σε μια συνεχόμενη κίνηση, σαν να ήταν η βουτιά, η προσγείωση και το κρόουλ το τρελό τρέξιμο του αεροσκάφους στον διάδρομο με κάποιους απ' τους επιβάτες να χειροκροτούν. Εκείνος είχε μαυρίσει περισσότερο και στη σκιά μπορούσε να δει το αλάτι στο δέρμα του, σαν σκόνη από ελαφρόπετρα. Κάτι που δεν φαινόταν στο δικό της δέρμα – είχε χρειαστεί να του εξηγήσει, όταν την έπιασε να γλείφει το χέρι της στο σημείο που το είχε πέρυσι ραγίσει και γι' αυτό θυμόταν το όνομα των οστών: Κερκίς και Ωλένη. Η Ωλένη πρέπει να ήταν η ομορφότερη, είχαν για μια φορά συμφωνήσει σε κάτι.

Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, στεκόταν από πάνω της με την πετσέτα του στο χέρι. Τον ακολούθησε προσπαθώντας ν' αντέξει τη μεσημεριάτικη άμμο – αν τα κατάφερνε να φτάσει στο τοιμέντο ξυπόλυτη, θα της συνέβαινε κάτι καλό. Όταν αυτός σταμάτησε απότομα μπρο-

στά της κι ύστερα γύρισε να τη ρωτήσει, δεν ήταν πια αρκετά θυμωμένη για να αρνηθεί.

«Τα κλέβουμε;»

Πάνω σε μια ψάθα στην άμμο ήταν απλωμένα τρία ψάρια. Χωρίς να περιμένει απάντηση, εκείνος πήρε τα δυο και της άφησε το μικρότερο. Σκύβοντας να το πιάσει απ' την ουρά πρόσεξε δίπλα στην ψάθα τον σάκο. Μαύρος με πορτοκαλί λουλούδια που θύμιζαν τα χωνάκια στην αυλή τους – δεν ήταν, άρα, τσάντα αντρική.

Έτρεχε τσουρουφλίζοντας τα πόδια της, όταν άκουσε τις αγριοφωνάρες – έμοιαζαν να έρχονται απ' τη θάλασσα:

«Γυρίστε πίσω! Αφήστε τα κάτω, παλιόπαιδα!».

Ο Νικήτας βρισκόταν πια πολύ μπροστά, η πετσέτα της είχε ξεδιπλωθεί και της έπεφτε, το ψάρι, ξαφνικά πολύ βαρύ, τινάζοταν σαν να της τραβούσε το χέρι. Δεν γινόταν να σταματήσει, ούτε να φωνάξει βοήθεια – λαχανιασμένοι έφτασαν στην αυλή τους και μπήκαν στην κουζίνα να κρυφτούν, ενώ κανείς δεν τους κυνηγούσε.

«Θα σας τα τηγανίσω να τα φάτε οι δυο σας» ενθουσιάστηκε η γιαγιά του Νικήτα, αντί να τον μαλώσει που είχαν κλέψει. Και τότε πια αναγκάστηκε να το πει, ότι το ψάρι της είχε πέσει όπως έτρεχε στην άμμο και δεν σταμάτησε να το πιάσει.

«Φοβητσιάρα!» μάντεψε την αλήθεια ο Νικήτας, κι ακόμη και η γιαγιά πήρε το μέρος του: «Γιατί το άφησες να σου πέσει, κουτό;»

Γύρισαν πίσω μαζί να το ψάξουν, αλλά δεν θυμόταν πού το είχε πετάξει – η άμμος το είχε καταπιεί. Στην επιστροφή δεν της μιλούσε, δεν θα της μιλούσε τώρα ποιος ξέρει για πόσο. Μπαίνοντας στην αυλή, βρήκαν το τραπέζι στρωμένο κάτω απ' την κληματαριά. «Τελειώνετε, έχουμε επισκέψεις!» έλεγε η φωνή της Μαρίας. Ανάμεσα στους μεγάλους καθόντουσαν δυο άντρες, και στο πεζουλάκι είδε ακουμπισμένο τον σάκο – μαύρος με πορτοκαλί χωνάκια. Δεν έμοιαζε καθόλου με τσάντα αντρική.

Τελευταίο βιβλίο της Δήμητρας Κολλιιάκου είναι το μυθιστόρημα «Το πρόσωπο του ουρανού» (Πατάκης, 2013).